

Inbeslagneming van voorwerpen met uitstel van verstrekking van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming

Wettekst

Aan afdeling 7.2.1 wordt een artikel toegevoegd dat luidt:

Artikel 2.7.2.1.3 (bewijs van uitoefening inbeslagneming en mogelijkheid tot uitstel)¹

1. In geval van inbeslagneming wordt direct een bewijs van uitoefening van deze bevoegdheid afgegeven aan de beslagene of achtergelaten op de plaats van inbeslagneming. Dit bewijs bevat een aanduiding van de inbeslaggenomen voorwerpen.
2. De officier van justitie kan, indien het belang van het onderzoek dit dringend vereist, bevelen dat het afgeven of achterlaten van dit bewijs wordt uitgesteld. Dit bevel tot uitstel kan alleen worden gehandhaafd na een daartoe verleende machtiging van de rechter-commissaris, die zo spoedig mogelijk door de officier van justitie wordt gevorderd. Na verleende machtiging van de rechter-commissaris wordt het bewijs afgegeven of achtergelaten zodra het belang van het onderzoek dit toelaat.

In Afdeling 7.2.2 komt artikel 2.7.2.2.12 te luiden:

Artikel 2.7.2.2.12 (kennisgeving van uitoefening steunbevoegdheden en mogelijkheid tot uitstel)

1. Indien de bevoegdheid, bedoeld in de artikelen 2.7.2.2.4, onderdeel a, 2.7.2.2.5, eerste lid, 2.7.2.2.6, eerste lid, of 2.7.8.1, eerste lid, wordt uitgeoefend buiten aanwezigheid van de rechthebbende van de desbetreffende plaats of het desbetreffende vervoermiddel of de bewoner van de desbetreffende woning, wordt direct een kennisgeving van de uitoefening van de bevoegdheid achtergelaten.
2. De kennisgeving vermeldt:
  - a. de bevoegdheid, bedoeld in het eerste lid, die is uitgeoefend;
  - b. een aanduiding van de plaats, het vervoermiddel of de woning en, indien bekend, de naam van de rechthebbende of de bewoner;
  - c. de datum en het tijdstip waarop de bevoegdheid is uitgeoefend.
3. De officier van justitie dan wel, indien de rechter-commissaris de bevoegdheid heeft toegepast, de rechter-commissaris kan, indien het belang van het onderzoek dit dringend vereist, bevelen dat de achterlating van de kennisgeving wordt uitgesteld. In dat geval wordt de kennisgeving afgegeven aan de rechthebbende of de bewoner zodra het belang van het onderzoek dit toelaat.

Toelichting

Artikel 2.7.2.1.3 (bewijs van uitoefening inbeslagneming en mogelijkheid tot uitstel)

Eerste lid

---

¹ De inhoud van het voorgestelde artikel 2.7.2.2.12 uit het conceptwetsvoorstel Boek 2 wordt verplaatst naar artikel 2.7.2.1.3. De bepaling krijgt zo een plek in de Algemene bepaling van titel 7.2 Inbeslagneming van voorwerpen. Artikel 2.7.2.2.12 krijgt een nieuwe inhoud.

Voorgescreven wordt dat een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming (hierna ook: het bewijs) wordt afgegeven aan de beslagene of achtergelaten op de plaats van inbeslagneming. Afgifte is aan de orde als de beslagene aanwezig is. Als de beslagene om wat voor reden dan ook niet aanwezig is ten tijde van de inbeslagneming, wordt het bewijs achtergelaten op de plaats van inbeslagneming. Hiermee wordt afgeweken van het huidige artikel 94, derde lid, dat bepaalt dat aan degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen zoveel mogelijk een bewijs van ontvangst wordt afgegeven. Met de verplichting tot het direct afgeven of achterlaten van een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming is het criterium 'zoveel mogelijk' anders ingevuld in die zin dat, behoudens de in het tweede lid beschreven gevallen, het bewijs hetzij aan de beslagene wordt afgegeven hetzij op de plaats van inbeslagneming wordt achtergelaten.

Dit eerste lid brengt het uitgangspunt tot uitdrukking dat de bevoegdheid tot inbeslagneming in beginsel "openlijk" wordt uitgeoefend. Dat wil zeggen dat de opsporing niet de intentie heeft om het beslag uit te oefenen zonder dat de beslagene daar weet van heeft of direct van op de hoogte wordt gesteld. De beslagene zal doorgaans aanwezig zijn bij de inbeslagneming en in die gevallen kan het bewijs van uitoefening van die bevoegdheid aan hem worden afgegeven. Tijdens een geplande betreding of doorzoeking van een plaats ter inbeslagneming kan het echter voorkomen dat de rechthebbende van die plaats niet aanwezig is. Dat doet niet af aan de intentie van de opsporing, namelijk de bevoegdheden betreding of doorzoeking en vervolgens inbeslagneming "openlijk" uitoefenen. Het enkele feit dat de rechthebbende, die na de inbeslagneming ook beslagene is, niet aanwezig is, verandert die intentie niet. Het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt in die gevallen achtergelaten op de plaats van inbeslagneming. Door het afgeven of achterlaten van een dergelijk bewijs raakt de beslagene op de hoogte van het beslag, althans kan hij daarvan op de hoogte raken, zodat hij daartegen kan opkomen en zijn rechten op het voorwerp tot gelding kan brengen. Met de verplichting tot "directe" afgifte of achterlating wordt het onderscheid met het tweede lid, op grond waarvan de uitreiking van het bewijs kan worden uitgesteld, duidelijk gemarkeerd. Het huidige artikel 94, derde lid, spreekt van "zoveel mogelijk". Dit wordt vervangen door "direct". Met "direct" wordt aangegeven dat het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming in beginsel in alle gevallen en direct na de inbeslagneming moet worden afgegeven of achtergelaten. Het is niet aan de opsporingsambtenaar om hierover zelfstandig een afweging te maken.

Er kunnen zich echter situaties voordoen waarbij het direct *achterlaten* van het bewijs op de plaats van de inbeslagneming feitelijk gezien niet mogelijk is omdat er geen geschikte plaats is voor het achterlaten van een dergelijk bewijs. Denk hierbij aan de situatie dat een auto op de openbare weg in beslag wordt genomen en de rechthebbende van de auto niet aanwezig is. Een ander voorbeeld is de situatie waarin een koffer wordt aangetroffen in een openbare ruimte en deze koffer in beslag wordt genomen. Als de desbetreffende autoriteit in deze gevallen kiest voor het achterlaten van een bewijs op de plaats van inbeslagneming, zal dit bewijs door de wind kunnen worden meegenomen of door een willekeurige passant opgepakt en meegenomen kunnen worden. Het doel van het achterlaten van het bewijs, namelijk het informeren van de beslagene, kan dan niet worden behaald en daarom is slechts in dit soort uitzonderingsgevallen het *direct* afgeven of achterlaten van het bewijs feitelijk onmogelijk. De politie dient zich in deze gevallen in te spannen om dit zo snel mogelijk alsnog te doen, bijvoorbeeld indien uit onderzoek blijkt wie de rechthebbende van de auto of koffer is.

Niet wordt voorgeschreven wie het bewijs afgeeft of achterlaat. Vanwege het feit dat dit direct moet gebeuren, zal de autoriteit die het voorwerp in beslag neemt ook het bewijs van uitoefening van deze bevoegdheid moeten afgeven of achterlaten. Dat kan de opsporingsambtenaar, (hulp)officier van justitie of de rechter-commissaris zijn. Het bewijs moet worden afgegeven aan “de beslagene”. De huidige wet spreekt van “degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen”. De beslagene wordt in artikel 2.1.1.1, onderdeel b, gedefinieerd als “degene bij wie een voorwerp is inbeslaggenomen”, dus inhoudelijk is hiermee geen wijziging beoogd.

Tot slot is in dit lid voorgeschreven dat het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming een aanduiding bevat van de inbeslaggenomen voorwerpen. Bij het huidige bewijs van ontvangst uit artikel 94, derde lid, geldt ook de eis dat het voorwerp in dit bewijs voldoende geïdentificeerd moet zijn, zodat de burger zijn rechten op het voorwerp ten opzichte van derden eventueel kan aantonen (T&C Sv aantekening 7 bij artikel 94, derde lid). Vanwege de verplichting het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming *direct* af te geven of achter te laten, vervalt de eis van identificering van het voorwerp. In het bewijs, bedoeld in dit artikel, kan worden volstaan met een globale aanduiding van de inbeslaggenomen voorwerpen. Doel van de afgifte is dat de beslagene beschikt over een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming opdat hij tegen de inbeslagneming in rechte kan opkomen. In het geval het bewijs wordt achtergelaten, raakt de beslagene op de hoogte van de inbreuk op zijn beschikkingsmacht en eigendomsrecht, en kan daartegen in rechte opkomen. Het opstellen van een lijst waarop elk inbeslaggenomen voorwerp uitgebreid wordt beschreven kan in bepaalde gevallen arbeidsintensief en tijdrovend zijn. Om die reden gaat de regeling ervan uit dat dit pas in een later stadium plaatsvindt, bij de inventarisatie van de inbeslaggenomen voorwerpen.

De inhoud van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming is daarmee ook minder gedetailleerd dan de inhoud van de kennisgeving van inbeslagneming (artikel 2.7.2.2.11). De kennisgeving van inbeslagneming, bedoeld in artikel 2.7.2.2.11, is voor intern gebruik bij de opsporing en is specifiek dan het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming. Uit het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming moet slechts blijken dat er voorwerpen in beslag zijn genomen, bijvoorbeeld door daarin op te nemen “de laptops en de Ipads uit de woonkamer en de slaapkamers zijn inbeslaggenomen” of “de dozen die op zolder achter het schot stonden zijn inbeslaggenomen” of “de papieren bedrijfsadministratie uit de werkkamer is inbeslaggenomen”.

In de huidige opsporingspraktijk is het gebruikelijk dat na de inbeslagneming op een later moment een nauwkeurig beschreven lijst met inbeslaggenomen goederen wordt opgesteld door de opsporing en ter beschikking wordt gesteld aan de beslagene. Doorgaans duurt dit enkele dagen voordat deze lijst bij de opsporing beschikbaar is. OM-richtlijnen gaan nu uit van twee weken en uiterlijk binnen twee weken dient de nauwkeurig beschreven lijst in het bezit te zijn van de beslagene. Doel van deze bepaling is uitdrukkelijk niet om in deze praktijk, die goed werkt, verandering aan te brengen. Uiteindelijk moet beslagene over een lijst beschikken waarop nauwkeurig staat vermeld welke voorwerpen bij hem in beslag zijn genomen. Mocht het opsporingsonderzoek tegen de beslagene uitmonden in een strafzaak, dan zal beslagene ook in het procesdossier een soortgelijke lijst van inbeslaggenomen voorwerpen aantreffen, voor zover deze voorwerpen uiteraard niet eerder zijn teruggegeven.

Als een zogenaamde steunbevoegdheid tot betreding of doorzoeking ter inbeslagneming is toegepast, kan het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming worden gecombineerd met de kennisgeving van de uitoefening van de steunbevoegdheid (zie het voorgestelde artikel 2.7.2.2.12), zodat wordt volstaan met één enkel formulier.

Tweede lid

De inbeslagneming en de steunbevoegdheden betreding en doorzoeking ter inbeslagneming zijn in beginsel bevoegdheden die “openlijk” worden uitgeoefend. Dit lid biedt de mogelijkheid om in uitzonderingsgevallen te bepalen dat de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt uitgeoefend zonder dat de beslagene daar direct van op de hoogte komt. Als een voorwerp buiten de aanwezigheid van de beslagene in beslag wordt genomen, kan slechts indien het belang van het onderzoek dit dringend vereist, afgifte of achterlating van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming worden uitgesteld. Uitstel van dit bewijs betekent derhalve dat de beslagene niet weet dat van hem een voorwerp in beslag is genomen. Het dringend onderzoeksbelang dat uitgestelde afgifte of achterlating rechtvaardigt kan zich bijvoorbeeld voordoen bij de inbeslagneming van gevaarlijke of schadelijke voorwerpen, die vervolgens worden vervangen door (daarop lijkende) ongevaarlijke of onschadelijke voorwerpen, zodat het opsporingsonderzoek ongehinderd kan worden voortgezet. Bij een onderzoek naar een gewapende overval kunnen bijvoorbeeld tien bolletjes drugs in beslag worden genomen, onder vervanging door een op verdovende middelen gelijkend poeder. Door de drugs te vervangen door onschadelijke middelen en de beslagene daar niet direct van op de hoogte te stellen, kan het opsporingsonderzoek met betrekking tot de verdachten worden voortgezet. Ook kan hierbij worden gedacht aan liquidatie(voorbereidings)zaken. Een belangrijk onderdeel van de voorbereiding van een liquidatie is het zogeheten “koud stellen” van gestolen auto’s die worden voorzien van een valse kentekenplaat. Als de politie stuit op zo’n auto en daarin voorwerpen aantreft die gebruikt kunnen worden bij de liquidatie (denk aan wapens en jerrycans gevuld met benzine), kan vanuit opsporingsbelang de dringende behoefte bestaan om die voorwerpen in beslag te nemen en te vervangen door soortgelijke, maar niet functionerende voorwerpen. De beslagene hoeft ook in deze gevallen niet direct op de hoogte te worden gesteld van de inbeslagneming. Op die manier kan het opsporingsonderzoek worden voortgezet om te achterhalen wie de uiteindelijke daders en de beoogde slachtoffers zijn.

De beslissing tot uitstel geschiedt in alle gevallen door de officier van justitie. Indien de opsporingsambtenaar zelfstandig bevoegd is tot inbeslagneming kan hij dus niet zelfstandig beslissen tot uitstel van afgifte of achterlating van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming. Hij dient hiervoor over een bevel van de officier van justitie te beschikken. De officier van justitie dient een afweging te maken tussen het opsporingsbelang en de inbreuk die wordt gemaakt op de beschikkingsmacht en het eigendomsrecht van de beslagene.

Indien de officier van justitie oordeelt dat een dringend opsporingsbelang vereist dat afgifte of achterlating van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt uitgesteld, geeft hij hiertoe een bevel. Op grond van artikel 2.7.1.1.2 kan de officier van justitie het bevel mondeling geven, waarna het binnen drie dagen moet worden vastgelegd. De beslissing tot uitstel, bijvoorbeeld tijdens een doorzoeking of tijdens een inijkoperatie in een besloten plaats (het huidige artikel 126k en het voorgestelde artikel 2.8.2.2.1), moet zeer snel genomen worden. Het zal

hier veelal gaan om situaties waarbij voorafgaand aan de betreding of de doorzoeking nog niet te voorzien is of voorwerpen worden aangetroffen waarvan de inbeslagneming om gewichtige redenen noodzakelijk is. In het geval daarvan sprake is, moet stante pede gehandeld worden, omdat het dringend onderzoeksbelang meebrengt dat betrokkene niet op de hoogte raakt van uitoefening van deze bevoegdheid. Daarom is ervan afgezien om voor te schrijven dat de machtiging van de rechter-commissaris voorafgaand aan deze beslissing moet zijn afgegeven. Wel is, vanwege de inbreuk op de beschikkingsmacht en het eigendomsrecht van de beslagene, een machtiging van de rechter-commissaris voorgeschreven. Nadat de officier van justitie heeft bevolen dat afgifte of achterlating van het bewijs wordt uitgesteld, vordert hij zo spoedig mogelijk een machtiging van de rechter-commissaris. De rechter-commissaris beoordeelt de beslissing van de officier van justitie tot uitstel van afgifte of achterlaten van het bewijs. Indien de rechter-commissaris van oordeel is dat de officier van justitie de juiste afweging heeft gemaakt, verleent hij een machtiging en op grond van die machtiging wordt de beslissing tot uitstel gehandhaafd. Na deze verleende machtiging van de rechter-commissaris wordt het bewijs pas afgegeven of achtergelaten zodra het belang van het onderzoek dit toelaat.

Na de beslissing van de officier van justitie tot uitstel is tussenkomst van de rechter-commissaris derhalve verplicht. De officier van justitie vordert na zijn beslissing tot uitstel zo spoedig mogelijk een machtiging bij de rechter-commissaris. Zolang de rechter-commissaris nog geen besluit heeft genomen, kan de officier van justitie niet zelfstandig beslissen tot het alsnog afgeven of achterlaten van het bewijs.

Vanwege de specifieke aard van deze vorm van beslag waarbij afgifte of achterlating van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt uitgesteld, kan een spoedige teruggave in de rede liggen om te voorkomen dat het opsporingsonderzoek bekend wordt bij degenen die zijn betrokken. In de regeling ligt echter besloten dat de (initiële) beslissing tot uitstel in alle gevallen door de rechter-commissaris dient te worden beoordeeld, ook als kort (maar niet direct) na de inbeslagneming tot teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp wordt overgegaan. Teruggave voordat een machtiging van de rechter-commissaris is gevorderd of verleend, doet geen afbreuk aan de verplichting van de officier van justitie om zo spoedig mogelijk een dergelijke machtiging te vorderen. In de gevallen dat de rechter-commissaris oordeelt dat er geen grond was om uitstel van het bewijs te bevelen, zal hij geen machtiging verlenen. De verplichting tot directe afgifte of achterlating van het bewijs, op grond van het eerste lid, herleeft dan zodat van verder uitstel van het afgeven of achterlaten van het bewijs geen sprake zijn.

Artikel 2.7.2.2.12 (kennisgeving uitoefening steunbevoegdheden en mogelijkheid tot uitstel)

Dit artikel beoogt te verzekeren dat in alle gevallen waarin de steunbevoegdheden tot betreding en doorzoeking ter inbeslagneming worden uitgeoefend buiten aanwezigheid van de rechthebbende of de bewoner, deze personen over die bevoegdheidsuitoefening worden geïnformeerd. Het voorschrift is vooral van belang voor de situatie waarbij een betreding of doorzoeking niet heeft geresulteerd in de inbeslagneming van voorwerpen. Indien immers wel tot inbeslagneming is overgegaan, wat het doel is van de inzet van de steunbevoegdheid, wordt een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming achtergelaten zodat de rechthebbende op de hoogte kan komen van de inbeslagneming (vgl. artikel 2.7.2.1.3, eerste lid). In artikel 2.7.2.1.3,

tweede lid, is de mogelijkheid tot uitstel van dit bewijs opgenomen. Deze uitzondering wordt alleen mogelijk gemaakt na een bevel van de officier van justitie en indien het belang van het onderzoek dit dringend vereist. Deze beslissing wordt zo spoedig mogelijk voorgelegd aan de rechter-commissaris die moet machtigen voor handhaving van de beslissing. In het verlengde van dat voorschrift wordt in dit artikel de mogelijkheid gecreëerd voor het uitoefenen van de steunbevoegdheden tot inbeslagneming met uitstel van de kennisgeving (betreding en doorzoeking).

Het betreft een flexibele regeling waarin de bestaande wettelijke regels op deelterreinen worden gerespecteerd en de verhouding tussen de uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming en de afgifte van een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming aan de beslagene enerzijds en de uitoefening van een steunbevoegdheid ter inbeslagneming en de kennisgeving daarvan aan de rechthebbende of de bewoner anderzijds eenduidig en helder wordt geregeld.

Eerste lid

De steunbevoegdheden betreding en doorzoeking ter inbeslagneming zijn in beginsel bevoegdheden die “openlijk” worden uitgeoefend. In het merendeel van de gevallen zal de rechthebbende of de bewoner aanwezig zijn tijdens de betreding of doorzoeking van de plaats of woning ter inbeslagneming. Desondanks kan het voorkomen dat de rechthebbende van een plaats of de bewoner van een woning tijdens een betreding of doorzoeking niet aanwezig is. De afwezigheid van de rechthebbende of de bewoner doet evenwel niets af aan het “openlijke karakter” van de steunbevoegdheden. Wanneer de toepassing van de bevoegdheden echter niet heeft geleid tot de inbeslagneming van voorwerpen, komt de rechthebbende of de bewoner niet op de hoogte van de bevoegdheidsuitoefening. Voor het achterlaten van een bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming is immers geen reden. Daarom wordt in dit lid vastgelegd dat, als een bepaalde steunbevoegdheid ter inbeslagneming wordt uitgeoefend buiten aanwezigheid van de rechthebbende, direct na uitoefening van de steunbevoegdheid een kennisgeving van de uitoefening van die bevoegdheid wordt achtergelaten. Dit betreft de uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 2.7.2.2.4, onderdeel a (betreden elke plaats ter inbeslagneming, met uitzondering van kantoor van een professioneel verschoningsgerechtigde), 2.7.2.2.5, eerste lid (doorzoeken vervoermiddel ter inbeslagneming, met uitzondering van het woongedeelte), 2.7.2.2.6, eerste lid (doorzoeken plaats ter inbeslagneming, met uitzondering van woning en kantoor van een professioneel verschoningsgerechtigde) en 2.7.8.1, eerste lid (doorzoeken van een woning of een kantoor van een professioneel verschoningsgerechtigde ter inbeslagneming). Niet wordt voorgeschreven wie de kennisgeving achterlaat. Vanwege het feit dat dit direct moet gebeuren, zal de autoriteit die de steunbevoegdheid uitoefent ook de kennisgeving moeten achterlaten. Dat kan de opsporingsambtenaar, (hulp)officier van justitie of de rechter-commissaris zijn. De doorzoeking van een woning of een kantoor van een professioneel verschoningsgerechtigde is immers uitsluitend mogelijk op bevel van een rechter-commissaris (artikel 2.7.8.1, eerste lid).

De idee van een kennisgeving waarin melding wordt gemaakt van uitoefening van een steunbevoegdheid is niet nieuw. Ten aanzien van het betreden van een woning bestaat deze verplichting reeds op basis van de artikelen 10 en 11 Algemene wet op het binnentreden (hierna: Awbi). Van dit binnentreden moet een verslag worden opgemaakt dat uiterlijk op de vierde dag na de betreding aan de bewoner moet worden uitgereikt of toegezonden. Artikel 11, tweede lid, Awbi omvat de mogelijkheid van uitstel van uitreiking of toezending van dit verslag. Er is gekozen om een

soortgelijke verplichting te creëren voor de situaties waarin besloten plaatsen of vervoermiddelen worden betreden of doorzocht ter inbeslagneming, buiten aanwezigheid van de rechthebbende. In het geval een woning wordt betreden of doorzocht ter inbeslagneming, gelden de voorschriften uit dit artikel.

Opneming van de verplichting tot kennisgeving van de steunbevoegdheid dient verschillende doeleinden. In de eerste plaats wordt de betrokkene hierdoor op de hoogte gesteld van de inbreuk op het grondrecht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer (artikel 10 GW en artikel 8 EVRM). De kennisgeving biedt de betrokkene de mogelijkheid tegen die inbreuk op te komen (artikel 13 EVRM garandeert een ieder die beweert dat zijn rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM zijn geschonden het recht op een «effective remedy before a national authority»). Ingeval van de woning is het grondrecht van de bescherming van het huisrecht aan de orde (artikel 12 GW en artikel 8 EVRM). Tevens is van belang dat opneming van deze verplichting de mogelijkheid biedt van regeling van de uitzondering ten behoeve van het opsporingsonderzoek. Het voorgestelde derde lid regelt de mogelijkheid van uitstel, als het belang van het onderzoek dringend vereist dat de rechthebbende of de bewoner tijdelijk onkundig blijft van de uitoefening van de steunbevoegdheid.

Zoals reeds toegelicht bij artikel 2.7.2.1.3 kan, in de gevallen waarin wel sprake is van inbeslagneming, de kennisgeving worden gecombineerd met het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming, zodat kan worden volstaan met één enkel formulier.

Tweede lid

De uitoefening van de steunbevoegdheden ter inbeslagneming (het betreden van een plaats of het doorzoeken van een plaats of vervoermiddel) brengt een ingrijpende aantasting van de privacy van de rechthebbende van de plaats of van het vervoermiddel met zich. Dit klemmt te meer daar een doorzoeking met zich kan brengen dat toegang wordt verschaft tot de plaats van doorzoeking, kasten worden geopend en voorwerpen worden onderzocht. Wettelijke verankering van essentiële elementen van de kennisgeving ligt dan ook in de rede. De kennisgeving van uitoefening van een steunbevoegdheid vermeldt in ieder geval welke steunbevoegdheid tot inbeslagneming is uitgeoefend (betreft het een betreding of een doorzoeking), welke plaatsen zijn betreden of doorzocht en op welke datum en welk tijdstip dit heeft plaatsgevonden. Het opmaken van een dergelijke kennisgeving *direct* na uitoefening van de steunbevoegdheid en deze vervolgens achterlaten op de plaats die is betreden of doorzocht dient ter compensatie van de ingrijpende aantasting van de privacy waar de betrokkene anders geen weet van zou hebben en vormt geen buitensporige administratieve last voor de opsporing.

Derde lid

In de toelichting op het eerste lid werd duidelijk dat de steunbevoegdheden betreding en doorzoeking ter inbeslagneming in beginsel bevoegdheden zijn die “openlijk” worden uitgeoefend. In uitzonderingsgevallen, indien het belang van het onderzoek dit dringend vereist, kan de officier van justitie (of de rechter-commissaris ingeval van een woning) echter bepalen dat deze bevoegdheden worden uitgeoefend zonder dat de rechthebbende daar direct weet van heeft. Met dit lid wordt de mogelijkheid geboden van toepassing van steunbevoegdheden, met het oog op de inbeslagneming van een voorwerp waarbij afgifte of achterlating van het bewijs van uitoefening van de bevoegdheid tot inbeslagneming wordt uitgesteld. Gekozen is voor een ‘indirecte regeling’, dat

wil zeggen dat de voorwaarden voor toepassing van de bevoegdheden voor de inbeslagneming van voorwerpen niet worden aangetast. In bepaalde gevallen is de opsporingsambtenaar daartoe zelfstandig bevoegd, bijvoorbeeld bij het betreden van een plaats, het doorzoeken van een vervoermiddel of het optreden in afwachting van de komst van de officier van justitie (artikelen 2.7.2.2.4, onder a, 2.7.2.2.5, eerste lid, en 2.7.2.2.6, vierde lid).

Bij toepassing van een steunbevoegdheid kan achterlating van de kennisgeving worden uitgesteld. Daarvoor is een bevel van de officier van justitie (of van de rechter-commissaris² in geval van doorzoeking van een woning of een kantoor van een verschoningsgerechtigde) vereist. Dat de officier van justitie beslist over uitstel van de kennisgeving in de situaties waarbij het gaat om besloten plaatsen is niet nieuw. Bij het betreden van een besloten plaats zonder toestemming van de rechthebbende (inkijkoperatie) als bijzondere opsporingsbevoegdheid (het huidige artikel 126k en het voorgestelde artikel 2.8.2.2.1) is de officier van justitie eveneens de autoriteit die bevoegd is te bevelen tot de inkijkoperatie.

Verder geldt voor uitstel van de kennisgeving de voorwaarde dat het belang van het onderzoek dit dringend vereist. Dit vereist een afweging tussen het belang van het onderzoek enerzijds en de bescherming van de privacy van de betrokkene anderzijds (proportionaliteit en subsidiariteit). Afgifte van de kennisgeving geschiedt in deze gevallen zodra het belang van het onderzoek dit toelaat. Het bevel kan ook mondeling worden gegeven, op grond van de algemene regeling in dit hoofdstuk (artikelen 2.7.1.1.1 en 2.7.1.1.2). Het bevel moet dan binnen drie dagen worden vastgelegd.

---

² Geregeld moet nog worden dat dit bevel van de rechter-commissaris, in tegenstelling tot de algemene bepaling van artikel 2.7.1.1.1 niet op vordering van de officier van justitie wordt gegeven.